

DĚTSKÉ ZOUBKY

THRILLER

ZOJE
STAGE

DĚTSKÉ ZOUBKY

Baby Teeth

Text Copyright © 2018 by Zoje Stage

Published by arrangement with St. Martin's Press.

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Lenka Petrášková, 2019

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-282-7 (pdf)

DĚTSKÉ ZOUBKY

ZOJE STAGE

PŘEKLAD LENKA PETRÁŠKOVÁ

*Pro mého tátu,
Johnyho Stage*

HANNA

A MOŽNÁ ŽE TEN STROJ nakonec přece jen dokáže vidět slova, která odmítala vyslovit. Třeba je má vypálená v kostech. Kdyby snad ti lidé v bílých pláštích ty snímky zvětšili ještě víc, mohli by vidět její myšlenky přímo uvnitř hlavy. Hanna dobře věděla, že je zdravá. To matka chtěla, aby ji prohlédli. Znovu.

Místnost v nemocničním sklepení výhrůžně páchla injekčními jehlami a citronovou vůní, do které se mísila příměs jedu. Jako malou ji ten stroj děsil. Ale teď jí bylo už sedm a byla astronautkou. Její raketa se otáčela a pípala. Kontrolovala souřadnice a ověřovala správný kurs. Kulatým průzorem viděla, jak malinkatá Země mizí, a pak už byla sama, uprostřed poblíkávajících hvězd. Nikdy ji nedostanou. Usmála se.

„Prosím, nehýbej se. Už to skoro bude. Jde ti to moc dobře.“

Vedoucí letu ji pozoroval na monitoru. Nesnášela všechny ty lidi v pozemní kontrole. Nesnášela jejich bílé pláště a uklidňující hlasy, jejich falešné úsměvy, které se tak rychle dokázaly změnit v zachmuřené grimasy a svráštělá obočí. Všichni jsou stejní. Lháři.

Hanna si nechávala slova pro sebe, ve slovech byla totiž síla. Nevyslovená zůstávala čistá. Když studovala mámu a ostatní dospělé, slova jim odpadávala od rtů jako mrtví brouci. Jen výjimečně někteří z nich, například tatínek, dokázali ze rtů vypouštět motýly. Byli tak barevní, až se jí tajil dech. Její duch překypoval divoce vířícími slovy. Uvnitř kladla milion otázek a žasla nad

milionem věcí. V každém záhybu duše skrývala ukradený či nalezený poklad. Jako maličká se snažila vyjádřit, co cítí. Jenže slova se jí míchala jako kuličky. Nedávala smysl. Dokázala jen nesmyslně žvatlat. Cítila zklamání. Když byla sama, snažila se v mluvení cvičit, ale i jí od rtů odpadávali brouci, děsivě živí se jí plazili po kůži i po postýlce. Odehnala je a oni zmizeli ve škvíře pod zavřenými dveřmi.

Slova, na která není spolehnutí, nejsou přátelé.

Popravdě, měla ještě jeden důvod nemluvit. Její mlčení totiž dovádělo matku k nepřičetnosti. Celá léta jí dávala najevo, jak moc touží po tom, aby promluvila. Přemlouvala ji: „Prosím, řekni máma. Má-ma? Má-ma?“

Tatínek nikdy neprosil a nikdy se netvářil zklamaně. Kdykoliv ji držel v náručí, oči mu zářily, jako kdyby byl právě svědkem zrození supernovy. Jen on ji dokázal opravdu vnímat, a tak se na něj smála, a on ji na oplátku lechtal a líbal.

„Tak, a jsme hotoví,“ prohlásil vedoucí letu.

Lidé z pozemní kontroly stiskli knoflík a hlava jí vyjela z velkého otvoru ven. Její raketa přistála zpět na Zemi, v kráteru ohavnosti. Objevili se lidé – jeden k ní natahoval ruku, že ji odvede zpátky k matce. Jako by to mělo být něco příjemného.

„Byla jsi moc statečná!“

Lháři. Neudělala nic statečného. Jen se vrátila zpátky na Zemi, a to dost brzy. Nebylo těžké ležet v klidu a mlčení pro ni bylo přirozené. Ačkoliv se nechtěla vrátit do další dusné místnosti ke své náladové matce, nechala se chytit za ruku. Raději by sama prozkoumávala nekonečné chodby nemocnice. Předstírala by, že prochází vnitřnostmi obrovského draka. A až by drak vychrlil svůj plamenný dech, katapultoval by ji do jiného světa. Tam, kam patří, kde může běžet zšeřelým lesem, držet v ruce svůj spolehlivý meč a válečným pokřikem svolávat svůj voj. Tam by vedla útok v čele svých poddaných. Sekala by a bodala kolem sebe. A její meč by okusil krev.

SUZETTE

ZAROVNALA Hanně vlásky, které se jí rozcuchaly během testování.

„Vidíš, nic to nebylo. Teď musíme počkat, co řekne pan doktor.“ Usmívala se tak strnule, až se jí v oku spustil tik. Ukazováčkem si ho promnula. Cítila, jak jí pod kůží probíhají vlny děsu a snaží se narušit její předstíraný klid. Lékařské ordinace a nemocniční budovy pro ni vždycky představovaly mučírnu. Svíraly ji jako těsný krunýř. Hanna seděla opřená loktem o opěrku židle, bradu v dlani, bez výrazu a lhostejně, jako kdyby seděla před televizí. Suzette se zahleděla na zarámovaný obraz, který její dceru tolik zaujal. Byl to soubor čtverců namalovaných vodovými barvami. Snažila se podle jejich očí odhadnout, jestli Hanna zkouší ty čtverce počítat, nebo je snad řadit podle barev. Ta ale předstírala, že matku za sebou vůbec nevnímá – Suzette cítila, že se na ni Hanna odmítá otočit zcela záměrně. Po tolika letech už přestala chápat, za co jí trestá.

Možná že se Hanna ještě stále zlobí za to, že jim došly banány. Ráno bušila pěstičkami do stolu a vztekle zírala na svou misku s cereáliemi, ve které chyběly. Nebo jí snad Hanna nemůže odpustit nějakou křivdu ze včerejška, z minulého týdne nebo snad z minulého měsíce. Hanna netušila, že to nebyla Suzette, kdo ji poslal na další CT vyšetření, které představuje pětsetkrát více radiace než obyčejný rentgen, ale že jen vyhověla Alexovu přání.

Její manžel byl stále naprosto přesvědčen, že jeho dcera nemluví, protože je s ní něco v nepořádku fyzicky. Neviděl to co Suzette. A ona by mu stejně nemohla říct skutečný důvod. Že je tohle všechno hrozný omyl. Že vůbec netuší, jak být matkou. Že vůbec nechápe, jak se jí představa mateřství mohla vůbec kdy líbit a že jí podlehla. Jistě, nechají Hannu znovu otestovat. Samozřejmě musejí zjistit, jestli s ní je něco v nepořádku.

Pozorovala svou dceru. Byly si velmi podobné. Malá měla její tmavé vlasy. A výrazné hnědé oči. Kdyby tak ještě zdědila něco z Alexova šarmu. Oblékla jí dnes hezké šatičky, úplně nové podkolenky a lakované střevičky. Jako pro panenku. Samotná Suzette si vzala hedvábnou tuniku, kterou si v pase volně přepásala, aby tak zdůraznila svou pěknou postavu, a hříšně drahé boty. Věděla, že je hloupé se takhle vystrojít do nemocnice, jenže se obávala situací, kdy se na ni ostatní dívali jako na matku. Takhle o jejím dítěti alespoň nikdo nemůže říct, že vypadá zanedbaně nebo nemocně. A Suzette sama měla tak málo příležitostí se hezky obléknout, vždyť většinu času trávila doma s Hannou. Vždycky se ráda vystrojila na Alexovy pracovní večírky a užívala si obdivné pohledy ostatních mužů. Tam upíjela víno a byla ráda za vzácnou příležitost se zase bavit s dospělými lidmi. Jenže málokdy měli hlídání, protože žádná z chův nechtěla Hannu hlídat dvakrát, a tak to Suzette nakonec vzdala. Alex sice z ohledu chodil na večírky méně často a vracel se dřív, přesto jí chyběl normální život a nenucené řeči, které vedli s Fionou, Sašou a Ngozim. Raději se neptala, zda o ní v práci mluví, nebo jestli se chovají, jako kdyby už neexistovala.

Prsty nervózně zabubnovala na Hannino ramínko. Byla nervózní, protože se bála, co řekne doktor a aby ji nedej bože za něco nekritizoval. Hanna se od ní odtáhla, oči z barevného obrázku na zdi ale nespustila. Suzette strnule seděla. Každá část jejího těla byla nepřírozeně napjatá – její překřížené nohy, stažená ramena,

křečovitě zaťaté ruce. Až ji z toho rozbolelo břicho, a tak doširoka rozevěřela prsty, aby se uvolnila. Bylo to vlastně poprvé za osm týdnů od Operace, co se dostala ven. Tentokrát ji operovali laparoskopicky, takže se rána po zásahu zhojila rychleji, i když zároveň požádala doktora, aby ji při té příležitosti zbavil té ohavné jizvy.

Ta neforemná hluboká jizva ji vždycky trápila. Hluboká a hrbolatá se táhla v délce nejméně patnácti centimetrů od jejího pupíku. Alexovi nevadila, vždycky tvrdil, že je její součástí, že je to pevný kus její síly i krásy. Představovala ale také připomínku trápení, kterým procházela jako teenager. Jenže ona si ty osamělé roky znovu připomínat nemusela. Nechtěla myslet na svého vnitřního nepřítele. Ani na vražednou lhostejnost své matky. První operace, kterou musela podstoupit v sedmnácti letech, ji vyděsila natolik, že tu další odkládala, přestože ji doktor Stefanski velmi doporučoval. Odkládala to tak dlouho, až jí hrozila perforace střev. Zpočátku se nemoc hlásila jen slabou bolestí. Proto při jídle snížila obsah vlákniny. Měla za to, že jí silné léky, které dostávala injekčně, pomůžou zmírnit ty nejhorší příznaky Crohnovy choroby. Což se skutečně stalo. Zánět sice ustoupil, ale vnitřní jizva zbytněla a zúžila jí průchodnost střeva.

„Neberte mi toho moc!“ prosila chirurga, jako kdyby ji chtěl okrást, a ne jí vrátit zdraví.

Alex ji políbil na ruku. Svírala ji, až jí zbělely klouby. „Bude to v pořádku, zlato. Uvidíš, že se ti uleví a budeš se moct konečně pořádně najíst.“

Ano, měl pravdu. Nebála se ani tak ztráty několika centimetrů střeva, jako spíš toho, že ztratí schopnost posadit se denně na záchod jako normální člověk. Věděla, že mnoho lidí tak dokáže žít – s různými vývody a napojenými pytlíčky. Ale ona ne. Nikdy. Jen při tom pomýšlení začala podvědomě tak vrtět hlavou, až se Hanna ohlédla a změřila si ji kyselým pohledem. Jako by byl v místnosti cítit zápach.

Suzette se ovládla, přinejmenším natolik, aby se její dcera přestala ohlížet. Ale temné myšlenky jí v hlavě vířit nepřestávaly a nedokázalo je zapudit ani pomyšlení na úspěšně zvládnutou operaci, kterou prodělala před pár týdny.

Co když se jí udělá píštěl?

Od chvíle, kdy souhlasila s operací, ji tohle pomyšlení děsilo prakticky denně. Posledně se jí píštěl udělala asi šest týdnů poté, co podstoupila akutní resekci. Ráno se vzbudila s pocitem, že měla v noci pod prostěradlem cihlu. Ale ten předmět byl místo pod prostěradlem v jejím břiše, celá masa hnisu, která se musela odstranit. Od operace je to teď už ale osm týdnů, takže jí snad nehrozí nebezpečí. Alex ji uklidňoval, že ta možnost je každým dnem menší. Doktor Stefanski také říkal, že jen musíme pokračovat s injekcemi. Znamky zánětu neměla. Ji ale v myšlenkách strašilo pomyšlení na hnis a výkaly a na to, že by musel Alex dělat to samé, co dělala její matka – vyměňovat pytlíky plné výkalů v nehojící se ráně.

Rázné zaklepaní na dveře ji vytrhlo z myšlenek. Obvykle ji přítomnost lékaře spíše více zneklidňovala, ale tentokrát přišel kvůli Hanně, ne kvůli ní. A ona je přece vzorná matka, starostlivá matka, ne taková, jako byla ta její. Přitiskla si dlaň na břicho, na místo, kde cítila mravenčení, a donutila se na doktora usmát. Tenhle byl prošedivější než ten minulý. Jeho obočí by prospěl menší zástříh. Suzette se celou dobu snažila nedívat se příliš na chloupky, které mu trčely z nosu.

„Dobrý den, paní Jensenová,“ potřásl jí rukou.

Vyslovil její jméno stejně nesprávně jako všichni ostatní. Na rozdíl od Alexe, který se narodil ve Švédsku, jí to nevadilo. Alex si po devatenácti letech ve Spojených státech stále ještě nezvykl, že Američané vyslovují J jako Dž. Doktor se posadil na otočnou židli a na monitoru si vyvolal Hanniny záznamy.

„Snímky se neliší od těch, co jsme dělali... kdy to bylo? Před dvěma a půl lety? Lebka nevykazuje žádné abnormality. Stejně

tak ani čelisti, hrdlo, ústa... alespoň tedy podle snímků. To jsou dobré zprávy. Hanna je naprosto zdravá.“ Usmál se směrem k odvrácené holčičce.

„Takže... takže není žádný...?“ Snažila se, aby to neznělo zklamane. „Teď by měla končit první ročník, jenže my ji nemůžeme poslat do žádné školy, protože nemluví. Nemyslíme si, že by měla jít do zvláštní školy – je chytrá, učím ji doma a je velmi inteligentní. Umí číst, počítat...“

„Paní Jensenová...“

„Taková izolace pro ni není dobrá. Nemá přátele, nemá žádný kontakt s vrstevníky. Snažili jsme se ji ve všem podporovat. Musí být něco, co můžeme udělat...“

„Znám skvělou specialistku, pokud má Hanna potíže...“

„U specialisty jsme už byli.“

„... může ji otestovat na další věci. Verbální apraxii, sémantické jazykové problémy...“ Procházel Hanniny záznamy a snažil se něčeho chytit. „Snad porucha zpracování zvukových signálů, ačkoliv nevykazuje typické příznaky. Dělal jste i tyto testy?“

„Testovali jsme všechno. Slyší dobře, svalový tonus je v pořádku a nemá kognitivní problémy. Už si všechny ty testy nepamatuji, ale ona je dělá a zřejmě ji baví – ale nemluví.“

„Nemluví?“ otočil se doktor k Suzette.

„Nemluví. Nebo nemůže. Já nevím. To... se snažíme zjistit.“

Když doktor obrátil pozornost k ní, Suzette se cítila nepříjemně. Věděla, co vidí: bláznivou dceru a naporáděnou, ale zjevně neschopnou matku.

„Říkáte, že číst a psát dovede? Můžete se s ní domluvit alespoň písemně?“

„Dokáže napsat odpovědi do učebnice, to jí nevadí. Víme, že chápe. Ale když ji požádáme, aby napsala, co si myslí nebo co chce – prostě aby komunikovala... tak to neudělá.“ Křečovitě propletené prsty začaly bolet, až ji překvapilo, jak silně je svírá.

Namísto toho v nich začala prolétat popruh kabelky. „Dokáže vydávat zvuky – víme, že ano. Umí pištět. A odfrknout si. A dokáže si pobrukovat písničky.“

„Jestli mluvit *odmítá*... tak to vyžaduje jiného lékaře, než pokud mluvit *nemůže*.“

Suzette cítila, jak rudne. Jako by z ní někdo vymačkával život. „Já – my – nevíme co s tím. Už nemůžeme.“ Zalapala po dechu.

Lékař propletl prsty obou rukou a věnoval jí soucitný, pokřivený úsměv. „Behaviorální problémy mohou být stejně obtížné léčitelné jako ty fyzické, a možná ještě hůře.“

Přikývla na souhlas. „Pokaždé si říkám... dělám něco špatně?“

„Chápu, že je to pro rodinu náročné. Možná by se dalo zkusit... mohl bych vám doporučit dětského psychologa. Nedoporučoval bych psychiatra, alespoň ne dokud nebudeme vědět diagnózu. V tomto věku se příliš snadno předepisují léky a možná je to něco, co byste mohli společně odstranit.“

„Ano, to bych byla ráda, děkuji.“

„Pošlu žádost na vaši pojišťovnu...“ otočil se zpět k monitoru.

Suzette vymanila prsty z popruhu kabelky. Hlava se jí točila úlevou. Hanně shrnula za ucho uvolněný pramen vlasů.

„Chemii se snažím vyhýbat,“ oslovila lékařova shrbená záda. „Vím, že ne všechny léky jsou škodlivé, ale přesně jak jste řekl, v dnešní době se na všechno hned předepisují prášky a nikoho nezajímá, co dalšího můžou ještě způsobit. Pokud to ale není porucha... možná by stačilo něco přírodního.“ Obrátila se k Hanně. „Tohle spolu zvládneme. Najdeme někoho, s kým si budeš moct promluvit.“

Hanna odstrčila Suzettinu dotěrnou ruku a ohrnula horní ret. Matka po ní střelila varovným pohledem a pak očima rychle přelétla k doktorovi, zda si toho nevšiml.

Hanna se postavila a se založenýma rukama se přesunula ke dveřím. „Ještě vydrž, už půjdeme,“ snažila se Suzette o nekonečnou trpělivost.

Lékař se na židli otočil zpátky k nim a pousmál se. „Vůbec se ti nedivím, mladá dámo. Takhle trčet v ordinaci, když je venku tak krásně.“ A pak opět k Suzette: „To doporučení zabere pár dní. Potom si můžete naplánovat schůzku přímo s doktorkou Yamamoto. Pracuje jako dětská psycholožka, zabývá se dětmi ve vývinu. Je to skutečná odbornice. Doufám, že si k sobě s Hannou najdou cestu. Až budete odcházet, na recepci vám vytisknou všechny informace.“

„Děkuji mnohokrát.“

„Možná by vám dokázala doporučit nějaké školy.“

„Výborně.“ Podívala se na svou dceru. Zjištěním, že se vztekle mračí, nebyla nijak překvapená. Hanna byla pro své nesnesitelné chování vyloučena ze tří školních přípravek a dvou školek. Suzette věřila, že když si budou vzácnější, jejich vztah s Hannou se snadlepší. Tedy když Hanna začne chodit do školy. A Suzette *chtěla*, aby se jejich vztah zlepšil. Neustálé napomínání ji vyčerpávalo. „Hanno, nech toho!“ Možná by ji neměla tak často kárat, ale měla k tomu tolik důvodů. Malých i větších. Netrhej ty listy z květin! Netahej za ty nitky na oblečení! Nepij to! K tomu došlo, když si umíchala koktejl z pomerančového džusu a odlakovače. Neházej ty míčky do skleněných dveří. Nech toho – to, když si Hanna usmyslela, že ji bude fixovat nemrkajícím pohledem. Nebo když se přiostrěnými tužkami střefovala jako šipkami do zdi. Hanna měla spoustu výtečných nápadů, jak se zabavit, a bohužel většina jich byla totálně nemožná.

A jelikož doktor právě potvrdil, že s Hannou není nic fyzicky v nepořádku, je načase přesvědčit Alexe o tom, že se pro Hannu musí najít vhodná škola. Pokud si má Suzette zachovat zdravý rozum. Možná že někdo jiný uspěje ve výchově její dcery tam, kde ona selhala. Jinak by ani Alexe nedokázala přesvědčit o tom, jak zoufale potřebuje odpočinek a čas pro sebe. Hanna se v jeho přítomnosti chovala velmi roztomile a za tím, kde ona tušila záměr,

viděl často jen dětskou hloupost. Hanniny provokativní výstřelky označoval za projevy inteligence. Slepě odmítal vidět, co viděla ona, a všechno vysvětloval Hanninou výjimečností. Hanna je velmi nadaná, a proto se nudí. Doma prostě potřebuje více stimulů, aby se rozvíjela.

Tak nebo onak, Hanně nedovolí, aby jí dál ničila život.

Při odchodu se Suzette usmívala na okolní sestřičky. Odcházela ruku v ruce se svou dcerou, se kterou si vzájemně drtily dlaně v tichém souboji o to, která z nich dokáže stisknout bolestněji.

HANNA

NĚKDY MATKU VIDĚLA jako chobotnici s chapadly sekajícími jako břitvy. Hanna považovala za správné vracet matce rány, jimiž jí denně rozdírala srdce. Doktora s obočím, kterému říkala House-ňák, neměla ráda. Pátral v ní svým rentgenovým zrakem a snažil se přijít na to, co s ní je. Trápilo ji, jak o ní matka mluví, jako kdyby byla svým způsobem vadná. Rozbitá. Bezcestná. A navíc matka svůj zájem stejně jen předstírala. Prostě se snažila najít důvod, aby ji mohla vrátit. Stejně jako to tenkrát udělala se zbožím v obchodě.

„Tady vidím kaz. Můžete mi prosím vrátit peníze?“

Hanna dobře věděla, že se jí matka chce zbavit. Vždycky se jí snažila někam odložit. A přesně proto ji také chtěla poslat do školy. Hanna ale měla dost důvodů, proč do školy nechtít. Je tam spousta hluku. Neohrabaně šmatajících dětí. Navíc dostávala panickou hrůzu z toho, že nemá ani kousek místa sama pro sebe. Když jí byly čtyři, přišla matce na další triky. Například na chůvy. Tak to tedy ne. Maminka zřejmě selhává ve svém mateřském poslání. A čím častěji selhávala, tím víc příležitostí k nápravě se jí Hanna snažila nabízet. Dávno už nevěděla, která z nich tuhle válku začala, a vlastně si ani nebyla jistá jejími pravidly.

Její poslední chůva se jmenovala Abha. Hanna si to jméno zapamatovala, protože jí znělo podobně jako ABBA, což byla hudební skupina z doby, kdy se narodil její tatínek. Rád jí zpíval „Dancing Queen“, točil se s ní dokolečka a vyhazoval ji do

vzduchu. Abha za nic nemohla. Hanna byla plná vzteku ještě dřív, než se chůva vůbec dotkla zvonku u dveří. Hanna se chtěla hezky obléknout a jít na večírek, kde se na ni tatínkovi přátelé budou usmívat a říkat jí hezké věci a ona se při tom bude cítit jako by se vznášela. Nechtěla zůstat doma, odložená, sama, s nějakým dalším cizincem s pohledem brouka.

Po špičkách přicupitala do matčina pokoje. Viděla ji stát v koupelně před zrcadlem, v šatech z hladké lesklé látky. Spustila se na všechny čtyři a proplížila se k matčině straně postele. Nedělala to poprvé. Zнала všechny matčiny zvyky. Věděla, že si vždycky napřed vybere šperky, odloží je na noční stolek jako malý poklad a pak se jde teprve obléknout. Matka si dnes chtěla vzít třpytivé náušnice a modrý zářivý kámen na jemném řetízku.

Hanna hbitě popadla náušnice a zmizela ve svém pokoji.

Neměla moc času, protože matka vypadala těsně před odchodem, a tak strčila obě náušnice do malé díry v Mungových zádech. Mungo byl starý plyšový opičák, který jí rád pomáhal ukrývat věci. Rychle se převlékla do svých lesklých levandulových šatiček. Byly jí trochu malé, přece jen už je na sobě dlouho neměla, ale byly to její nejhezčí šaty.

Když se vrátila zpátky do ložnice rodičů, matka ještě stála před zrcadlem, opírala se o bělostně lesklé umyvadlo a nanášela si řasenku. Hanna vtančila dovnitř, do špiček prstů uchopila lem sukně a několikrát se panenkovsky otočila dokola. Byly to krásné šaty, i když už jí byly trochu těsně přes ramena.

„A já myslela, že si bereš pyžamo,“ změřila si ji hněvivě matka nenamalovaným okem.

Hanna poskočila a ukázala na matku. *Jdeme, jdeme, jdeme,* řekla jí v duchu.

Matka rezolutně zašroubovala řasenku a otočila se k ní. Hanna čekala, že ji jistojistě pochválí, jak jí to sluší, že vypadá jako veliká holka, která se chystá na večírek. Zachichotala se při pomyslení,

jak ji bude tatínek vodit kolem a chlubit se každému, jakou to má krásnou holčičku.

„Už jsem ti to jednou řekla. A tatínek ti to řekl už ráno. Tohle je jen pro dospělé, nebudou tam žádné děti. Nebude tam ani žádné jídlo, které máš ráda. A navíc musíš brzy do postele. Za chvíli tady bude chůva...“

Hanna zakroutila hlavou a nesouhlasně vřískla. Matka vyšla z koupelny a Hanna cupkala za ní a v pěstičkách svírala okraje lesklé sukně. Tohle není férové. Matka tím večírkem žila celý den. Mluvila o tom, že musí ještě zařídit to a ono, hlavně se ale převléct – bylo to do očí bijící. Proto měla takovou radost, když sehnala chůvu a když mluvila s tatínkem: Potřebuješ ještě něco? Mám ještě něco vyzvednout? A zatím musela Hanna sama večerět, protože maminka si v malé přízemní koupelně dělala účes. Celý den se na Hannu snažila zapomenout. Odložit ji pryč.

Hanna natáhla ruku a špičkami prstů šeptla svou touhu. Jemně se dotkla matčiny holé paže. Tím způsobem vyjadřovala slovo „prosím“. V hrdle jí zaskočily slzy.

Pozdě. Matka už zírala na noční stolek.

„Kde jsou ty náušnice?“ Zapnula si řetízek. Očima přitom nepřestávala přejíždět stolek. Vykasala si šaty, spustila se na kolena a podívala se pod postel i na podlahu. Přejela po ní rukou, jako kdyby byly náušnice neviditelné, jako kdyby čekala, že je nahmátne dlaní. Obrátila oči k Hanně. Jejich pohledy se střetly. „To ty jsi je vzala?“

Hanna stála bez hnutí. Ani nemrkla.

„Jsou diamantové. Je to drahý dárek od... Tak vzala jsi je?“

Zadrnčel zvonek.

Matka se postavila. Břicho se jí rozčileně dmulo. Nespouštěla z Hanny svůj zuřivý pohled.

„Prosím, Hanno. Naposledy to byla jen... to nemělo žádnou cenu. Ale tohle... Prosím.“

Hanna jí upřený pohled vrátila.

Zvonek se ozval znovu.

Matka si hněvivě odfrkla a odkráčela z místnosti. Hanna běžela za ní. Třeba matce povolí nervy a pošle chůvu pryč. Třeba prohledá kvůli těm náušnicím celý dům. To by byl panečku pohled, jak by matka rozhazovala všechny věci kolem. A až by pak Hanna ty náušnice „našla“ a vrátila jí je, šťastná matka by ji za odměnu vzala s sebou na ten večírek.

Matka se ve svých tmavě lesklých šatech vrhla po schodech ke dveřím jako přívalová vlna.

„Ahoj, děkuji, že jste tady. Já jsem Suzette a tohle je Hanna.“

„Ahoj Hanno, já jsem Abha.“ Naklonila se s úsměvem k Hanně, až se jí hladké černé vlasy svezly přes rameno.

„Pojďte dál. Hanna ještě nemluví –“

„Umí chodit na nočník?“ zeptala se Abha, když vkročila dovnitř.

„Ano, jistě.“

Hanna zaryčela jako lev, který šlápne na trn. Toho budeš lito-
vat! Považovat ji za dítě! Vždyť jsou jí už čtyři.

Matka Abhu provedla kuchyní – vezměte si tady, co chcete – a ukázala jí, kde je dálkové ovládání k televizi – kdybyste se chtěla na něco dívat...

„Až Hanna usne, budu se stejně učit.“

„Vy studujete?“ zeptala se matka.

„Ano, třetí ročník.“

Stále zklamanější a otrávenější Hanna je pronásledovala celým domem. Matka ji zjevně hodlá nechat s chůvou a ani jí nevádí, že ty drahé diamantové náušnice nenašla.

„Hanna se může trochu vztekat, že chce spát v naší ložnici. Zkusila to i na ostatní chůvy, ale dobře ví, že má spát ve své posteli.“ Matka rozsvítila světlo v Hannině pokoji. „Může se ještě čtvrtodínku dívat na televizi, ale pak půjde spát. Třeba jí něco přečtete.“

„Vypadá to, že si hraje na princeznu. Jsi princezna?“

Tohle jsou večerní šaty, trubko.

„Pyžamo má pod polštářem.“

Abha podala Hanně ruku. „Chceš se chvíli dívat na televizi? Na co se budeme dívat?“

Matka je odvedla zpátky do přízemí, ale Hanna nabízenou ruku nepřijala. „Víš, na které kanály se může dívat. Na lednici jsou telefonní čísla...“

Hanna vyběhla kupředu a vyskočila na gauč. Cítila, jak na ní šaty praskly, ale co – ukáže je tatínkovi a ten jí koupí nové. Stiskla pár tlačítek na ovládání televize... ale matka s Abhou ještě neskončila.

„Mm, žádala jsem o někoho velmi zkušeného, protože Hanna –“ přelétla očima k dceři „– umí dát někdy pěkně zabrat. Chtěla jsem se jen ujistit, že...“

„Nemusíte se bát, absolvovala jsem kurzy první pomoci a umím se postarat i o dusící se dítě. Rok jsem pracovala jako chůva dvouletých dvojčat. Mám mladší i starší sestry, neteře – o děti se starám prakticky celý svůj život.“

„Dobře, já jsem jen nechtěla, aby... Je to s ní těžké, protože nemluví. Takže prosím, zavolejte kdyby... prostě kdykoliv.“

„Nebojte se, zavolám, když to bude nutné.“

„Dobrou noc, zlato. Buď hodná.“ Matka jí poslala vzdušný polibek, který se vypařil ještě dřív, než dolétl ke gauči. „Převlékni se do pyžama, než se budeš dívat na televizi. Opravdu nevíš, kde jsou ty náušnice?“

Hanna zesílila zvuk televizoru, ale velmi dobře slyšela, jak za sebou matka zaklapla dveře. Abha se k ní posadila a Hanna chvíli přemáhala touhu zkusit se zhoupnout na jejích dlouhých vlasech. Chůva se usmála, ale Hanna se na ni na oplátku akorát zamračila. Pak jí známé pnutí v bříšku vnuklo skvělý nápad.

Vyskočila z gauče a vyběhla do patra.

„Jdeš si vzít pyžamo?“ zeptala se jí Abha.

Hanna se ušklíbila a kývla. Už se těšila, jak provede svůj plán.

Než doběhla ke svému pokoji, měla šaty napůl svlečené. Odhodila je na podlahu.

O minutu později stála na prahu své koupelny, kalhotky u kotníků a začala plakat. Pro jistotu ještě dvakrát pořádně zakvílela, to kdyby ji Abha přes zvuk televize třeba neslyšela.

Chůva za ní vyplašeně vyběhla po schodech a Hanna si dala záležet na tom, aby stále hlasitě plakala, ačkoliv se jí chtělo smát při pohledu na Abhu, když zjistila, v čem je problém: loužička a hromádka na podlaze hezky vedle sebe.

„Ale ne, už jsi to nestihla?“

Hana s pláčem zakývala hlavou.

„Nic se neděje, hned to uklidíme.“ Ale znechuceně krčila nos. Hanna věděla, že se jí dílo skutečně povedlo. Tak, to máš za to, že sis myslela, že neumím chodit na nočník.

Nechala Abhu, aby ji umyla a oblékla jí pyžamo, i když by to zvládla krásně sama. S nohama překříženýma se nakláněla přes zábradlí chodby, aby prostudovala techniku, s jakou bude Abha uklízet její nadílku. Věděla, jak by to udělala matka – dokonce ji přitom jednou viděla, když to jako dvouletá jednou skutečně nestihla na nočník. Matka měla pod každým umyvadlem rukavice a čisticí prostředky, ale to Abha nemohla vědět.

Abha stála s rukama založenýma v bok a probírala své možnosti: „Má tvoje maminka v kuchyni nějaká čisticí a houbu?“

Hanna přikývla a skousla rty, aby se přitom neušklíbila. Přece jen to nebude úplně ztracený večer. Potěšeně hopkala za svou chůvou, sledujíc každý její pohyb. Abha si v kuchyni stáhla z prstů všechny stříbrné prsteny a odložila je na kuchyňskou linku. Hannu zaujaly natolik, že Abhu téměř přestala vnímat. Kývla na jakousi její otázku a vyzbrojenou papírovými utěrkami, rukavicemi a nějakým tím čističem ji nechala odejít zpět do patra.

Před sebou měla čtyři prsteny, každý nějak zajímavý. Nakonec si vybrala ten nejmenší, propletený jako cůpek a s červeným kamenem. Věděla, že se jí Abha bude ptát: „Kde je ten prstýnek?“ a neměla náladu na další souboj upřených pohledů. A tak se odklidila do postele. Napřed ale schovala dálkové ovládání televize, takže Abha bude muset celý večer přetrpět ve společnosti hlučných kreslených grotesek.

Nahoře už bylo uklizeno a Abha na všech čtyřech umývala podlahu. Hanna zívla a zamířila k posteli.

„Už se ti chce spát?“

Jasně.

„Jen to tu dodělám a přijdu tě uložit.“

Než vklouzla do postele, nabídla Mungovi ke hlídání další poklad. Přes dveře slyšela, jak si Abha umývá ruce proudem vody.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se jí. Hanna kývla. „Tak fajn. Mám ti přečíst pohádku?“

Hanna zavrtěla hlavou. Číst jí mohl jen tatínek. Ukázala si ale na tváře, aby jí Abha dala pusku na dobrou noc.

Mlask. „Dobrou noc.“ Mlask.

V tu chvíli ji Hanna popadla za vlasy. Možná by se na nich opravdu mohla zhoupnout. Zkusmo jimi trhla.

„No tak.“

Abha se pokusila vymanit z jejího sevření, ale Hanna nepovolila. Uchopila vlasy oběma rukama.

„Co to děláš?“

Hanna ji jen fixovala spokojeným pohledem.

„Nech mě vstát.“

Hanna ale nehodlala vlasy pustit.

„Hanno...“ Abha se pokusila jí rozevřít prsty, ale dosáhla jen toho, že Hanna sevřela plnou silou. Znovu trhla za vlasy a přitáhla si chuvinu tvář k obličejí. Abha se zatvářila trochu vyplašeně.

„Nech toho, to není legrace.“

Cuk.

„Jau! Hanno!“

A Hanna pomalu táhla. Pomaličku. Táhla si ji blíž. Věděla, že se Abha nemůže vzepřít, protože bolest by byla ještě horší.

Tváří v tvář se jejich pohledy zkřížily jako meče.

„Řeknu to na tebe mamince.“

Hanna pokrčila ramínky. Nebylo jí ale příjemné, jak chůvě páchne z úst, a navíc ji nechtěla takhle držet věčně. Nastal čas na další tah.

Rrraf! Vyštěkla jí do tváře. Povedlo se jí to velmi autenticky.

Abha se lekla tak, že sebou trhla a vyjekla. Do očí jí vhrkly slzy a rukama se chytila za vlasy.

Hanna se rozesmála a pustila.

Abha na ni vrhla nepřičetný pohled. Vyběhla z místnosti, sotva stihla zhasnout světlo a zabouchnout za sebou dveře.

A Hanna věděla, že ta se už nevrátí, dokonce ani aby se zeptala, kam se poděl její prstýnek. Nejspíš to všechno povypráví rodičům, ale to nevadí. Matce bude vrtat hlavou, zda ten prstýnek skutečně sebrala nebo zda ta nehoda v koupelně nebyla náhodou zlomyslnost. Ale tatínek řekne: „Chuděra, *lilla gumman*, nemá ráda cizí lidi.“

O mnoho hodin později, když se Hanna probudila, byl dům už tmavý a tichý. Na dovršení pomsty vylovila z Mungových plyšových zad všechny šperky. Pak ji ale napadlo, že ten prstýnek bude chtít třeba jednou nosit. Vrátila ho proto zpátky.

Žbluňk a žbluňk! Dvě diamantové náušničky cinkly o dno záchodu. Ještě se na ně pro jistotu vyčurala a pak teprve spláchla. Nezapomněla se zlomyslným uspokojením sledovat, jak lesklé kamínky napřed víří v proudu vody a pak teprve navždy mizí v odpadu.

Matka už si na noční stolek nikdy žádné šperky neodložila. A nikdy už nezavolala žádnou chůvu. Hanna se při té vzpomínce

uculila, ale v autě bylo horko a měla hlad. Vlastně by se chtěla vrátit do té roury a otáčet se jako vesmírná loď na oběžné dráze. Někdy si nebyla jistá, kde by chtěla být. Snad někde daleko ve vesmíru? Nebo snad někde hodně blízko? Někdy si přála vzpomenout si, jaké to bylo u maminky v bříšku. Tehdy jejich žilami proudila stejná krev a sdílely velké tajemství. Byly tenkrát obě šťastné?

SUZETTE

NEŽ SI ZAPNULA bezpečnostní pás, přitiskla si na břicho malý cestovní polštářek. Už to sice nebylo tolik nutné, ale když vjela do nějaké díry, břicho ji přece jen zabolelo. Snažila se Alexovi popsat ten pocit, když uvnitř srůstá rána. Kdysi, když spolu začínali chodit, se s Alexem toulali prostorami Phippsovy botanické zahrady a zastavili se před neobvyklou rostlinou, která upoutala jejich pozornost. Stáli v horkém proskleném prostoru, pot jim stékal po spáncích a nemohli se odtrhnout od rostliny, ze které se chvílemi ozývalo tiché praskání. Právě to praskání je na té rostlině upoutalo první. Jako by slyšeli tu rostlinu růst!

„A přesně takový mám občas pocit. Jako bych uvnitř cítila, jak se hojím, jak jednotlivé části srůstají. Jako tenkrát u té rostliny.“

„To musí být divný pocit,“ pohladil Alex něžně její jizvu.

„Nebolí to, ale divné to je.“ Uklidňovalo ji vědomí, že její tělo ví, jak se opravit. A doufala, že se tentokrát zhojí správně a neudělá se jí píštěl.

Suzette se soustředila na řízení. Polední Oakland byl vždycky za trest. Zalitovala, že nejedou opačným směrem. Mohla by se zastavit u Alexe v práci. Jeho společnost vlastnila budovu, kde kdysi býval kostel, na náměstí McKee. Spolu se svým partnerem Mattem celou budovu přestavěli. V bývalé kostelní lodi zřídili konferenční místnost s ohromným stolem vyrobeným z recyklovaného papíru. Suzette věděla, že má Hanna ráda atrium, kde kdysi býval oltář.

Všude ve stropě byla světla, aby se rostliny nevykláněly do stran za světlem, ale rostly hezky vzhůru. Hannu by návštěva tatínka potěšila. Uchlácholil by ji objetím a svou pozorností. Suzette někdy zneklidňovalo, jak se Hanna v jeho přítomnosti promění v holčičku stejně milující, jako je její tatínek.

„Hanno? Chtěla bych ti poděkovat za to, jak jsi byla dnes hodná.“ Zvedla oči do zpětného zrcátka, ale Hanna jí pohled neoplatila. „Můžeme se třeba zastavit v obchodě a vybereš si tam nějaké...“

Hanna nadšeně zatleskala. Suzette se spokojeně usmála.

„Je z tebe už opravdu veliká holka. A doktor měl také dobré zprávy. Jsi naprosto zdravá. Možná bychom ti mohli začít hledat novou školu. Už jsi dlouho doma a možná by se ti líbilo...“

Hana praštila pěstmi do okenního skla a vřískla, jako kdyby se právě probudila v rakvi.

„Nech toho!“ Suzette věděla, že Hanna pěstmi okno nerozbije, i když do skla mlátila dál. Suzette zalitovala, že zmínkou o škole zkazila krátký okamžik, kdy si rozuměly.

„No tak! Nepůjdeš přece do školy hned. Nejdříve na podzim.“

Hanna nepřestávala hněvivě ryčet a mlátit do skla.

Suzette by se otočila a plácla ji přes koleno, ale auta se v koloně plížila těsně za sebou. Nemohla se otočit ani na okamžik. Proč vůbec něco říkala? Zase se projevila jako neschopná matka. Na semaforu milosrdně blikla červená a Suzette dupla na brzdu. Vycvakla pás, aby se mohla otočit dozadu.

„Okamžitě toho nech! Jestli se budeš chovat takhle, nepojeďme nikam!“

Hanna se uklidnila, jako by někdo otočil vypínačem. Mlčky se přetlačovaly očima. Suzette souboj prohrála, protože se musela podívat na semafor. Ale pak se znovu obrátila k dceři.

„Myslíš si, že jsou tyhle tvoje hry legrační? Jednou se ti nevyplatí. Nebude vždycky po tvém.“

Hanna se zářivě usmála a zakývala hlavou.

Zaslechla klakson auta, které stálo za nimi. „Vždyť jedu!“ Suzette dupla na plyn a auto se rozjelo. Jednou rukou si znovu zapnula pás. „Očekávám, že se budeš v obchodě chovat slušně. Když budeš hodná, můžeš si vybrat, co budeš chtít.“

Suzette zahlédla ve zpětném zrcátku Hannin vítězný úsměv. Hanna si sice myslí, že vyhrála, ale s tou školou ještě neskončili. A až se budou bavit příště, musí při ní stát i Alex. Mezitím bude ráda, když se jí podaří uchlácholit Hannu borůvkami v čokoládě. Při troše štěstí spolu v klidu přežijí až do večera.

Suzette bezmyšlenkovitě tlačila nákupní vozík a Hanna do něj nakládala své oblíbené věci. Suzette myslela na Alexe. Na Alexova ústa. Alexovo chlácholivé objetí. Alexovo nahé tělo tisknoucí se k tomu jejímu. Příliš se jí nelíbil jeho plnovous, ale musela přiznat, že mu sluší. Měl zrzavější nádech než jeho vlasy a Alex ho udržoval poměrně krátký. Na svůj vzhled si potrpěl. Vždycky dokázal ocenit krásu – tu Suzettinu i svojí dcery. Rád se hezky oblékal a udržoval se ve formě, i když sám nebyl podle moderního pojetí zrovna ideál krásy. Jeho rysy jako by se soustředily příliš doprostřed obličeje. Když se poprvé setkali, měla nutkání ho chytit oběma rukama za tváře a trochu je roztáhnout, aby měl jeho nos, oči a ústa o něco víc prostoru. Jakmile ale promluvil, vyzařoval z něj hřejivý zájem a laskavost a hovor s ním plynul nesmírně snadno. Suzette to vycítila hned při jejich prvním setkání u kávovaru ve firmě, kde oba pracovali. Byla to vlastně její první a poslední práce.

Zamířily právě do sekce chlazených výrobků, když si Suzette uvědomila, že zapomněla na banány. Očima přelétla obsah košíku a potěšeně zaznamenala, že do něj Hanna neuložila nic neobvyklého. Jen obilné vločky, sklenici nakládaných broskví, organické chipsy a mraženou špenátovou pizzu. Suzette se na vzácný

okamžik zmocnil pocit hrdosti nad tím, že se jí Hannu podařilo naučit, co je zdravé.

„Nechceš si vzít borůvky?“ zeptala se, když procházely kolem regálu se sušeným ovocem, oříšky a čokoládou.

Hanna popadla hned několik sáčků s ovocem v čokoládě.

„Od každého jeden.“ To bylo sice víc, než jí obvykle dovovala, ale chtěla Alexovi dokázat, že Hannu za její statečnost nějak odměnila. Dobře věděla, jak Alex vnímá svou rodinu. Viděl hodnou dcerku a dokonalou manželku. Chtěl vidět milující a starostlivou matku, která svou dceru úspěšně ochránila před strachem z nemocničního přístroje a našla nový způsob, jak jejich rozkošné dcerce navrátit zdraví a štěstí. A zatím se jeho dokonalá manželka děsila toho, že se jí rodina rozpadá pod rukama. Než potkala Alexe, připadala si jako na dně propasti. Další pád by nepřežila.

Hanna neposlechla, a tak Suzette několik balíčků z košíku vrátila na polici. Hanna protestně zakňourala a párkrát zadupala.

„Je to nejméně čtyřikrát tolik co jindy.“

Hanna se s triumfálním úšklebkem otočila.

Někde v obchodě se najednou ozval pláč. Suzette poznala táhlé navztekané vřeštění nespokojeného dítěte a okamžitě ji zaplavila vlna sympatií k neznámému rodiči. S Hannou vstoupily do další sekce obchodu a křik zesílil. Nějaká matka se tu pokoušela udržet na ruce vzteky se zmítající děcko a druhou rukou tlačila pryč nákupní košík. Vřískání nabíralo na síle i intenzitě a Suzette v něm rozeznala jen „Chci!“ a „Ne!“

Právě chtěla napomenout Hannu, aby neolizovala ty citrony, když se její dítě otočilo k tomu plačícímu. Suzette ji nespouštěla z očí a rychle nabrala do košíku banány, jablka, růžičkovou kapustu a salátovou směs.

„Hanno, jdeme.“

Vzteky rudé dítě se snažilo matce vykrotit z náručí. Když se mu to nepodařilo, napjalo celé tělo a začalo vřeštět ještě víc.

Ostatní nakupující stáli v oblouku kolem matky, ve tvářích přitom měli vepsané, co si myslí. Hanna se postavila přímo před řvoucího chlapce, předklonila se a dala si prst na ústa. Pssst.

Chlapec to zaskočilo a na chvíli se ztišil.

„Hanno, jdeme, máme nakoupeno.“

„Taková milá holčička,“ rozněžnila se chlapecova matka.

„Díky,“ Suzette natáhla k Hanně ruku, i když věděla, že ta ji nepřijme. Doufala, že tím Hannu alespoň přiměje odejít, protože její náhlé líbezosti příliš nedůvěřovala.

Dítě se znovu rozječelo, tentokrát přímo na Hannu. Nemotorně po ní máchlo pěstičkou a ječelo dál.

„Brandone, to nesmíš...“ začala jeho matka.

Než mohla Suzette zakročit, Hanna sbalila ruku v pěst, rozmáchla se a uhodila chlapec do hlavy.

Chlapec se zapotácel a padl na zadeček na zem.

„To ne!“ sáhla Suzette po Hanně. „Promiňte, je mi to líto!“

Matka šokovaně ukryla dítě v náručí. Chlapec se znovu rozeřval, tentokrát bolestí.

„Proboha je v pořádku? Je mi to tak líto!“ Zuřivě propalovala Hannu očima. „Nesmíš bít lidi!“

Hanna němě ukázala na chlapec, že on si začal.

Jeho matka jej kontrolovala. Oči, ucho, spánek... Snažila se ho ukonejšit.

Suzette popadla Hannu za ruku a vlekla ji pryč. Co nejdál od spalujícího pohledu chlapecovy matky. Chtěla prchnout hned a nechat košík košíkem, ale to by Hanna musela odejít z obchodu bez své odměny. To by pak bylo ještě horší.

Suzette se ještě u pokladny třásla tak, že na nezávazné poznámky pokladní nemohla téměř ani odpovídat.

„Hanno, ty přece víš, že tohle se nesmí. A on je ještě malý – ale to je jedno, nikdy nesmíš nikoho uhodit. Ty přece víš, že se to nesmí...“

Hanna si znuďeně povzdychla. Suzette odcházela z obchodu s pohledem upřeným k zemi. Byla si jistá, že všichni kolem vědí, co je zač: matka, která nedokáže vychovat vlastní dítě. Matka, jejíž dcera bije miminka.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi to udělala.“

Hanna si zapnula bezpečnostní pás a ze sedadla na ni upřela vyzývavý pohled plný očekávání. Naklonila hlavu a našpulila rty a Suzette věděla přesně, co jí hrozí. Hanna předvede další, tentokrát svou vlastní scénu, pokud jí okamžitě nepodá sáček s borůvkami.

Suzette odložila nákupní tašky na sedadlo spolujezdce, daleko z Hannina dosahu. Pak z jedné vytáhla pytlík borůvek v čokoládě.

„Tohle *není* odměna za to, co jsi udělala v tom obchodě,“ řekla, než jí je podala. „Zasloužíš si je za to, jak ses chovala u doktora, ale tatínek a já si s tebou ještě promluvíme, protože lidi se bít nesmí. Rozumíš?“

Hanna se ušklíbla a roztrhla sáček. Suzette by mohla přísahat, že na tváři své dcery vidí jen uspokojenou pýchu. Zachtělo se jí vytrhnout jí ten sáček z rukou. Byla ale příliš unavená. Byla unavená a toužila jet domů.

Jako kdyby si toho přála až příliš, když chtěla, aby celý den proběhl bez problémů.

Hanna při jízdě uzobávala borůvky a pobrukovala si nějakou melodii. Zněla téměř vesele, téměř jako normální dítě. Suzette se modlila, aby jí čokoláda stačila, než Alex dorazí domů. To si Hanna znovu nasadí masku malého andílka a bude z ní tatínkova hodná holčička.

HANNA

JEJICH DŮM se od těch ostatních v ulici lišil. Vypadal jako z budoucnosti. Líbil se jí, protože byl bezpečný a známý. Navíc ho celý navrhl tatínek. Říkal sice, že mu maminka pomáhala dělat vnitřek, ale Hanna věděla, že ta jen vybírala nábytek. Ten vypadal skoro stejně jako v tom katalogu z Ikey. To její otec dokázal domu vdechnout kouzlo. Vymyslel skleněnou zeď, ze které bylo na zahradu vidět z obou poschodí. Prostorné schodiště. Chladivě čisté linie celého interiéru, připomínající vnitřek létajícího talíře.

V obývacím pokoji stála sedačka ve tvaru písmene L, dělaná na zakázku. Hanna ráda seskakovala ze zabudovaných desek, které vyčnívaly na koncích. Matka jí nikdy nezapomněla okřiknout: „Nestůj na tom stolku!“ Pro Hannu to ale bylo odrazové prkno. Líbilo se jí zkoušet prsty hlínu v květináčích, zda je dost vlhká, ale matka ji vždy okřikla, že hlína padá na podlahu. Matka měla ráda čisto. A taky ráda křičela, hlavně když nebyl v doslechu tatínek. Hanna si ráda hrála v obezděné zahradě. Zeď a živé ploty tu vytvářely překážku, která ji chránila před zvědavýma očima. Když běžela zachránit všechny pasažéry z potápějící se lodi, tak ji nikdo neobtěžoval. Než je ale vzala do záchraného člunu, odebrala jim z kapes peníze a šperky. Někdy tu také dokolečka cválala na svém překrásném šedém koni.

Stála před televizí a přepínala kanály.

„Hanno, teď nemůžeš koukat na televizi. Ještě sis neudělala úkoly.“

Matka vzadu uklízela nákup do skříněk, které jí připomínaly mlhu. Jako malá se jednou vyšplhala na linku a opatrně vyskládala ven všechny talíře a misky. A zrovna ve chvíli, kdy chtěla vlézt dovnitř, aby se přesvědčila, jestli si skutečně bude připadat jako uvnitř mraku, tatínek ji chytil do náručí. „Copak tu děláš, ty malá veverka?“ Nezlobil se na ni a ona se šťastně zachichotala.

Lepkavými prsty tvrdošijně přepínala kanály na televizi. V duchu už viděla, co musí přijít, a skutečně se tak stalo. Objevila se matka a sebrala jí ovladač. Našpulila rty. „Máš ruce od čokolády...“

Znechuceně mlaskla jazykem a vypnula televizi. Odesla ovládání do kuchyně, kde se lahvičkou spreje a papírovou utěrkou snažila ovládání očistit. Hanna si zatím dočista olízala prsty. Ušklíbala se do dlaně.

„Tak pojď, dáme si malý diktát. Bude to legrace. Můžeš mi ukázat, jak dobře umíš psát.“ Matka vytáhla ze stolku psací potřeby.

Hanna se šourala za ní. Klekla si do křesla u stolu, jehož základ tvořil kmen stromu a stál mezi kuchyní a obývacím.

Matka vsunula tužku do elektrického ořezávatka, které se rozvrčelo a nepřestalo, dokud tužka nebyla tak ostrá, že by si s ní mohla vypíchnout oko. Tohle se Hanně líbilo a se zájmem sledovala, jak matka ostří i druhou tužku.

„Bude to krátké. Uděláme si dnes jen krátkou hodinu. Takže diktuji první slovo. Radost. Například jako když já ráda spím. Nebo ty máš radost ze žluté barvy. Radost.“

Matka zavřela knihu a Hanna psala. Matka přešla do kuchyně, tam si nalila sklenici vody a spolkla dvě bílé pilulky. Pak se vrátila zpátky.

„Máš to?“ Matka se posadila naproti a prsty si unaveně mnula oba spánky.

Hanna jí ukázala svůj papír, aby si matka mohla přečíst, co napsala.

Nenávidím

„Dobrý pokus. Ale tady nehledáme opačná slova. Nechceš raději napsat *radost*?“

Hanna zavrtěla hlavou. Věděla, že se matka při vyučování snaží být velmi trpělivá, protože to je důležité. Tatínek jí to říkal pořád, a Hanna se proto obvykle snažila, aby měl důvod opakovat jí, jak je chytrá. Ale musí matce ukázat, zač je toho loket. Chce ji poslat do školy. To neměla říkat.

„Tak dobrá, napíšeme si jiné slovo. Co třeba *léto*? Za pár měsíců bude léto. V létě za Hannou přijedou její *Farmor* a *Farfar*.“

Jednodušší už to být nemohlo. Hanna napsala na papír slovo a pak ho otočila k matce.

Kurva

Matka si ztěžka povzdechla tak, že se skoro neovládla a málem nadskočila vzteky. „To ale není hezké slovo. Takové bys ještě ani neměla znát. Piš prosím slova, která ti říkám. Čím dřív skončíme diktát, tím dříve můžeme začít něco jiného.“

Hanna se napřímila a pozorně čekala na další slovo.

„*Jahoda. Ja-ho-da*. Jedna jahoda mi nikdy nestačí.“

Hanna druhou rukou zakryla papír, aby matka neviděla, co píše.

„To píšeš nějak dlouho – copak to je?“

Hanna se uchechtla a psala dál. Když skončila, otočila k matce své veledílo.

Di do prdele matko pitomá.